

○ „criză a repertoriului”?

Într-o scrisoare trimisă redacției revistei noastre, profesorul *Daniel Constantinescu* din Orașul Stalin discută cu pasiune problematica repertoriului teatrului nostru contemporan, polemizînd vehement cu acele glasuri care proclamă fățiș sau insinuant o așa-zisă „criză a repertoriului”.

„Dramaturgii noștri atacă probleme variate și lucrează cu o intensitate pe care nimeni nu este îndreptățit s-o stigmatizeze. Viața cu nenumăratele ei transformări și oamenii zilelor noastre furnizează material bogat și prețios concretizat într-o serie de lucrări dramatice de autentică valoare”.

Scrisoarea consideră ca o realitate de netăgăduit progresele dramaturgiei noastre axate pe drumul realismului socialist și enumără succint cîteva din succesele recente ale repertoriului autohton, ca *Ziaristii* de Al. Mirodan, *Citadela sfărîmată* de Horia Lovinescu etc.

Declarîndu-se totalmente de acord cu ipotezele expuse de maestrul Ion Finteșteanu în articolul său din revista „Teatrul” nr. 2/1957 care înfățișa cîteva motive ale absenței unor piese originale pe prima noastră scenă, corespondentul nostru scrie:

„Dacă există explicația acestei stări de lucru, prin teama regizorilor de răspundere față de materialul contemporan aceasta nu înseamnă totuși că ne aflăm într-o criză a repertoriului. Decada dramaturgiei originale prezentată de teatrele dramatice din regiuni a scos în evidență nu o criză a repertoriului ci dimpotrivă succesele dramaturgiei originale, succesele repertoriului autohton în lupta pentru un text bogat în idei și de o mare forță artistică”.

În continuarea scrisorii, profesorul Daniel Constantinescu se declară în dezacord cu punctul de vedere al maestrului Ion Finteșteanu care preconiza modelarea re-

pertoriului după profilul clasic al Teatrului Național și posibilitățile actorului:

„Socotim că repertoriul oricărui teatru din țară, nu numai al Teatrului Național din București, trebuie să fie alcătuit în funcție de sarcina permanent valabilă a teatrului de a educa pe cei care construiesc o viață nouă și fericită. Repertoriul oglindefte maturitatea unui colectiv artistic dintr-un teatru arătînd totodată și modul în care acest colectiv și-a înțeles misiunea socială”.

Corespondentul nostru se întrebă ce anume vrea să spună maestrul Ion Finteșteanu prin afirmația sa că „marii noștri actori n-au fost și nu sînt puși în valoare de repertoriul actual”.

Arătînd fugitiv o seamă de creații actoricești în piese contemporane care infirmă această părere, scrisoarea arată:

„Însuși maestrul Ion Finteșteanu a realizat o mare creație în interpretarea lui Grigore Dragomirescu (avocatul pensionar din *Citadela sfărîmată*). În rolul savantei, artista poporului Lucia Sturdza Bulandra a obținut un mare succes. O intruchipare de neuitat a rămas și realizarea regretatei Sonia Cluceru în rolul moașei Anicuța Droboțel în piesa *Oameni de azi* de Lucia Demetrius. Asemenea exemple sînt nenumărate”.

În concluzie, autorul scrisorii consideră ideea unei crize a repertoriului falsă și iluzorie. Avînd dreptate în luarea unor poziții față de așa-zisa criză, profesorul Daniel Constantinescu trebuia totuși să remarce că în repertoriul teatrelor noastre există totuși carențe serioase în promovarea unor piese ale dramaturgiei contemporane și că se resimte încă lipsa acelor piese mari, generoase, profund umane, așteptate de publicul spectator, inclusiv de corespondentul nostru, care se arată a fi un înflăcărat iubitor al teatrului contemporan.